

Point of 'inter'view...

Charlie Gracie

werd op 14 mei 1936 geboren in het zuiden van Philadelphia. Hij werd bekend, toen Bernie Lowe hem ontdekte. Op zijn label Cameo verschenen zijn grootste successen: Butterfly en Fabulous. Hij werd een ster in Amerika, maar vooral in Engeland, waar hij veel vaker de hitparade haalde. Zo vertelde George Harrison ooit dat hij door Gracies fenomenabele gitaarspel beïnvloed was...

Net na het verschijnen van de vorige uitgaven hadden we een exclusief interview met Mr. Fabulous, die vier dagen in Nederland was vanwege CD-opnames met The Bellhops voor Rarity.

"DOOR MIJN BESCHEIDENHEID IS HET SUCCES IN ENGELAND DESTIJD EIGELIJK ALLEEN MAAR GROTER GEWORDEN"

Charlie Gracie (CG): wil je eerst nog een test met je recorder maken? Ik heb weleens een interview gedaan en na anderhalf uur bleek dat we niets hadden opgenomen...

Boppin' Around (BA): ach, je bent er de deur mee uit, nietwaar? Hier heeft U een exemplaar van de laatste uitgave.

CG: Ziet er goed uit! Mag ik het hebben?

BA: Jazeker. Kunt U iets over Uw achtergrond en naam vertellen? De eigenlijke naam was toch Graci, zonder 'e'?

CG: Klopt. Maar mijn eerste manager, die uit Noord-Carolina kwam, stelde voor de 'e' achter m'n naam te zetten, omdat Graci moeilijk uit te spreken was. Soms zei men 'graatsie', soms 'graasie' etc. Mijn grootouders kwamen uit Italië, vandaar.

BA: Wie inspireerde U om muziek te gaan maken? U bent vroeg begonnen.

CG: Op tienjarige leeftijd ging ik met m'n vader een pak kopen. Een pak

Charlie tijdens de RnR-rival in the Seventies

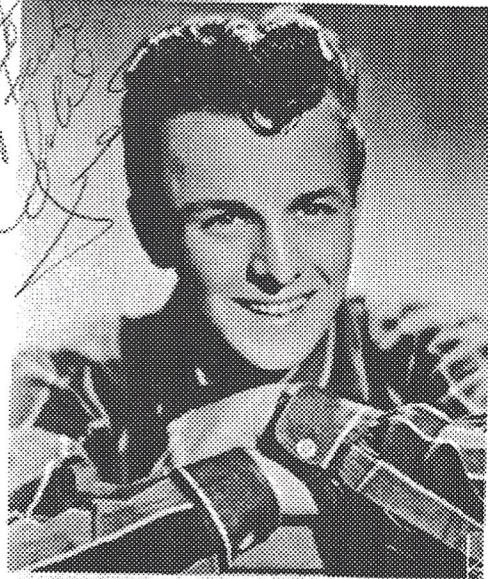
uit een winkel met tweedehands spullen, want in 1946 hadden de meeste mensen het nog niet breed. Mijn vader werkte bij een beroemde hoedenmaker. Maar in plaats van een pak mocht ik een muziekinstrument uit een etalage kiezen. Ik koos een trompet, maar m'n vader zei: "nee joh, neem toch een gitaar!" Ik stemde toe en leerde van mijn vader en wat kennissen wat accoorden. Later ging ik op les, wat enorm veel geld kostte in die tijd. Op 15-jarige leeftijd was ik al een behoorlijk musicus en ging voor bruiloften spelen enzo. Zo kon ik geld verdienen voor m'n moeder. Ik was de oudste van drie kinderen. Tenslotte trad ik in de Paul Whiteman Show op, op radio en TV. Graham Prince hoorde me op de radio spelen en zo kreeg ik een contract op zijn label Cadillac Records. Dit was eind '51, begin '52. Wat later ging ik naar 20th Century, maar toen ik tenslotte bij Cameo kwam, kwam het succes in een stroomversnelling. Eigenaar Bernie Lowe vroeg aan m'n vader of hij opnames met me mocht maken en zo namen we in december '56 Butterfly/ Ninety Nine Ways op wat in maart '57 op nummer één in de hitparade kwam. We verkochten zowat 3.500.000 platen. Dat was de start van mijn carrière.

BA: Een grote start!

CG: Ja, je moet ergens beginnen, nietwaar? Maar een dosis geluk blijft altijd belangrijk.

BA: Engeland heeft een groote invloed gehad op Uw carrière, klopt dat?

BA: Jazeker. Mijn platen werden nog grotere hits in Engeland. Engeland had net kennis gemaakt met de rock 'n' roll. Bill Haley & his Comets waren de eerste die daar optraden. Zij maakten de weg vrij. Aangezien Elvis niet kon optreden in Europa, omdat hij in dienst moest, zocht men ie mand die deze plaats kon 'opvullen'. Een rock 'n' roll zanger met gitaar dus. Ik heb onder meer in het Palladium en Hippodrome in Londen opgetreden. Er was destijds een bekende Engelse zangeres die gewend was als hoofdact op te treden. Toen ze hoorde dat er een andere 'headliner' uit Amerika onderweg was, was ze verontwaardigd en probeerde er alles aan te doen om dit terug te draaien. Op de boot hoorde ik van het verhaal en toen ze me vroegen of ik het erg vond om vóór haar op de planken te komen, haalde ik alleen maar m'n schouders op. Ik kende de zangeres niet, maar al moest ik in de lobby optreden, dan zou ik het nog doen, vertelde ik. Het was al een hele eer om helemaal uit Engeland gevraagd te worden! Door mijn bescheidenheid is het succes in Engeland destijds eigenlijk alleen maar groter geworden. In Amerika haalde ik nummer 1, 9 en 16 op de hitparade, maar in Engeland scoorde ik zeven top tien hits. Ik was slechts een keer in Engeland, in 1958, maar 21 jaar later begon daar mijn carrière eigenlijk weer helemaal opnieuw! Verbazingwekkend! Maar jullie moeten weten dat ik nooit gestopt ben als entertainer. Ik ben ook in de sixties gewoon doorgegaan. Het is altijd mijn beroep gebleven.

Charlie 'way back in the fifties'

BA: Altijd met dezelfde stijl?

CG: Voornamelijk. Maar er moest altijd brood op de planken komen, dus vandaar dat ik verschillende stijlen speelde en nu nog speel in Amerika. Daar ben ik niet alleen maar rock 'n' roll artiest. Zeg maar wat je wilt horen. Ik, en mijn band, spelen alles tussen pop, swing, country, rhythm & blues, latin etc. Maar rock 'n' roll blijft en zal altijd in mijn hart blijven.

BA: Hoe kwam U in contact met Dave Travis? U nam een LP met hem op.

CG: Toen ik in 1979 terug in Engeland kwam, vroeg Charly Records of ik een plaat wilde maken. Dit was met Dave Travis, overigens een uitstekend zanger, musicus en producer. Hij is een goede vriend van me geworden en we speelden nog veel samen. De eerste keer in Nederland speelde hij ook met me mee, samen met Stuart...eh...die disc-jockey?

BA: Stuart Colman.

CG: Juist, met Stuart Colman op bas. We tourden samen met Buddy Knox. We traden op in Nederland en België, Luik.

"BOOTLEGS? IK HEB ER NIET ECHT MOEITE MEE"

Heden: Charlie in Nederland, hier op de foto met Phil Friendly

BA: Even terug naar het begin. Waarom verliet U Cameo Records.

CG: Tsja... eigenlijk om dezelfde reden als zovelen artiesten hun platenmaatschappij indertijd verlieten. Ik had het gevoel dat ik niet betaald werd, naar wat ik voor de maatschappij verdiende. Toen ging ik naar Decca. Maar intussen kreeg dankzij Cameo wel de naam een

'troublemaker' te zijn. Zodoende kreeg ik minder aandacht en werden mijn plaatjes dus ook zelden op de radio gedraaid. Na Decca kwam Roulette, ook een grote maatschappij, maar ik haalde daarna nooit meer grote successen. Toch ging ik door.

BA: En wat vond U van het feit dat Engelse artiesten Uw platen coverden? Tab Hunter in '57 met Ninety Nine Ways en Andy Williams met Butterfly, ook in april '57.

CG: Ach, Andy Williams, een goede vriend van me, verkocht er ook een miljoen. Daarmee komt het totaal op 4.500.000! Niet dat ik er rijk van geworden ben, daar spraken we net al over. Ik had de songrechten niet. Maar overdreven veel geld hebben ze er niet mee verdiend. De markt was weliswaar kleiner, waardoor enkele miljoenen zeker bijzonder waren, maar er was alleen een 45-toeren markt.

Een single koste 69 cent!

BA: Wat is eigenlijk Uw meest recente plaat?

CG: Mijn meest recente, behalve dan natuurlijk de CD die we net hebben opgenomen, is drie of vier jaar geleden opgenomen. Go Man Go heet die EP. We namen hem in New York op. Jammer genoeg is de plaat niet echt gelanceerd. We verkopen hem voornamelijk tijdens optredens in Europa. Goeie plaat, trouwens!

BA: Een tijd terug zag ik twee platen op Revival Records. Zijn dat officiële releases of zijn het bootlegs?

CG: Welke platen?

BA: The Best Of Charlie Gracie.

CG: Ik ben bang dat ik geen flauw idee heb wie ze verkoopt! Er is een grote zwarte markt voor dat soort spul.

BA: We hebben zo'n plaat hier. U hebt 'm trouwens een jaar geleden nog gesigneerd!

CG (de LP bestuderend): Ja, ik heb er vele gesigneerd. Het is inderdaad geen officiële plaat. Dit gaat zo met vele artiesten. Ik heb er eigenlijk niet echt moeite mee. Het is specifiek voor de echte fan.

"IK SPEELDE SOLO-GITAAR. NET ALS CHUCK BERRY. MAAR MIJN GITAAR WAS ALTIJD GESTEMD"

BA: Kunt U iets over de opnames vertellen die U zojuist hebt opgenomen?

CG (enthousiast!): Jazeker! De afgelopen drie dagen heb ik met mijn vriend Hans, van Rarity, doorgebracht. Goeie vent, trouwens! Zijn maat ook. Toffe lui! We hebben opgenomen in de Session Sound Studio bij Henny. Goede producer. En dan The Bell hops... dat zijn kanjers! Aardige jongens, en zeer getalenteerd. Ik heb het uiteindelijke product nog niet gehoord, maar het is een goed product geworden.

BA: De fans zullen benieuwd zijn!

CG (lachend): Ja, ik hoop dat zij de CD kopen... want Hans heeft het geld nodig!

BA: Wanneer komt ie uit?

CG: Als het lukt net voor kerstmis en anders begin 1997.

BA: Wat voor gitaar speelt U?

CG: Ik speel nog steeds dezelfde gitaar als in 1957. Het is een Guild X350. Het is voor mij het enige instrument ter wereld. Ik heb er twee van.

BA: Is het belangrijk voor Uw image?

CG: Ik kan niet op een Fender spelen, zo'n groot stuk hout! Ja, als solo-itaar wel, maar ritmisch gezien preferer ik mijn 'full-body' gitaar. Het is ook beter om de originele sound te bereiken.

BA: Welke artiesten waren van grote invloed?

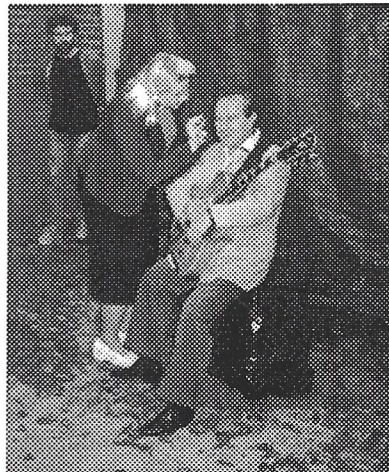
CG: Mijn moeder hield van country en mijn vader van swing. Wij luisterden vooral naar zwarte radiostations. Louis Prima inspireerde me. Kennen jullie hem?

BA: Ja, natuurlijk.

CG: Verder B.B. King, Big Joe Turner, Bill Haley. Eigenlijk zovelen. Zelfs Johnny Ray, nog voor de rock 'n' roll. Hij was eigenlijk de eerste die met z'n lichaam begon te bewegen.

BA: Heeft U nu een favoriete artiest?

CG: Niet specifiek. Ik houd van getalenteerde muzikanten. Er zijn een hoop mensen die veel geld in de muziek verdienen, maar die eigenlijk geen talent hebben, maar wel een

Tijdens het optutten voor de foto's is en blijft zijn gitaar z'n beste maatje

dosis geluk.

BA: Zoals de eerste de beste blonde griet met een knap smoeltje en de zwarte rapper ernaast met z'n pet achterstevoren?

CG (lachend): Ja, een vriend van me zei eens: "je kunt beter geluk hebben dan goed zijn". Ik was het er niet mee eens, maar achteraf heeft hij wel een beetje gelijk. Maar ik klaag niet, nee hoor, ik klaag niet.

BA: Wat is Uw favoriete eigen song?

CG: Die heb ik niet... Ja, als ze me tegen de muur zetten met een revolver tegen m'n hoofd, zeg ik Butterfly, want daarmee ben ik bekend geworden. Maar mijn favoriete song? Nee. Ik geen specifieke favoriet.

BA: Hoe was het om in Alan Freed's shows, The American Bandstand en The Ed Sullivan Show te spelen?

CG: Waanzinnig! Je moet niet vergeten dat ik een jaar of twintig was. Ik stond ineens bovenop de wereld. Vooral The Alan Freed Show in New York was te gek. Hij was een echte rock 'n' roller. Die anderen deden het voor het geld, hij voor de rock 'n' roll... Alan zei vaak tegen me: "doe me 'n lol: ga zitten en speel een stukje gitaar voor me". Ik was een van de weinigen die de gitaar echt speelde. Elvis en Bill Haley speelde alleen slaggitaar, ik speelde ook solo. Net als Chuck Berry trouwens, alleen mijn gitaar was altijd gestemd...

BA: Dat maakte U echt beroemd.

CG: Ja, vooral in Engeland konden ze flink uit hun dak gaan.

BA: Het gaf U wat extra's.

CG: Precies!

"SID EN BILLY WIE?"

BA: Met welke bekende sterren hebt U allemaal gespeeld?

CG: Tijdens de eerder genoemde shows werkte ik met mijn naaste vriend Eddie Cochran. Trouwens, voordat ik hierheen kwam, trad ik in Chippenham, Engeland op bij een benefitconcert ter nagedachte-nis aan Eddie. Ze willen een monument plaatsen op de plaats waar Eddie veron-gelukte. Verder Phil & Don Every, the Everly Brothers dus, Bo Diddley, Chuck Berry, Tab Hunter, Brenda Lee. Ik herinner me haar toen ze net begon. Wat een stem had zij! Er waren er zovelen. We waren jong, zie je! We speelden voor mensen van onze leeftijd, ze krijsten voor ons, en we kregen er nog geld voor ook!

BA: U bent altijd solo-artiest geweest.

CG: Voornamelijk wel, ja.

BA: In welke films speelde U?

CG: In één! Jamboree. Samen met Jerry Lee Lewis, Fats Domino, Carl Perkins, The Four Lads, Count Basie, Slim Whitman. Verder rijkte m'n Hollywood-carrière niet! Ik speelde Cool Baby. Overigens ontmoette ik Jerry Lee Lewis toen voor het eerst. BA: Komt er een tour om de nieuwe CD te promoten?

CG: Ik hoop het wel, maar er is nog niets definitiefs. In Engeland heb ik al wel wat staan. Morgen treed ik op in the Tennessee Club.

BA: Vorig jaar was U nog in België. We zagen een schitterend optreden op het Bemd Festival in Arendonk.

CG: Ja, schitterend was het. Zo'n 1.200 mensen. Prachtig. Daarna waren we in Bourges, Frankrijk, waar we speelden voor 2.000 mensen. Ik hoop snel terug te keren naar Engeland, waar ik altijd graag optreed. Maar Oost-Europa is ook open, dus wie weet. En natuurlijk Nederland. Ik zou graag eens op willen treden in Nederland. Prachtig land: aardige mensen, goed eten en Nederland is een schoon land.

BA: Heeft U vele begeleidingsbands gehad?

CG: Ja, helaas wel. Het is niet altijd mogelijk met dezelfde band te spelen. The Class Of '58, en nu The Rapiers. Een goede sixties band, die verdomd goede fifties muziek spelen.

BA: Het geheel klonk goed samen met The Rapiers.

CG: Ja, vond ik ook.

BA: In Arendonk sloeg het goed aan bij het publiek. Evenals The Comets en Freddie "Fingers" Lee.

CG: Ah...Freddie! M'n maat! Groot entertainer! Hij is gek ook!

BA: Dit jaar waren Sid & Billy King de hoofdacts in Arendonk.

CG: Sid & Billy wie?

BA: Sid & Billy King!

CG: Die ken ik niet. Komen zij uit het zuiden van de V.S.?

BA: Inderdaad. Wilt U nog iets kwijt aan onze lezers?

CG: Ook op mijn leeftijd vind ik het nog steeds een eer om voor een publiek te spelen. Ik doe altijd m'n best. Voor 60 of voor 6.000 mensen. Het maakt me niet uit. Wie betaald om me te zien krijgt mijn hart!

BA: Hartelijk dank!

CG: Geen dank, het was hartstikke leuk om voor Boppin' Around te spreken. Hee, ik zie m'n naam hier in jullie blad.

BA: Dat is in Big News, om hetgeen aan te kondigen wat jullie nu opgenomen hebben.

CG: Ik zie ook Johnny Powers staan! Hij komt uit Detroit. Ik sprak 'm een paar dagen geleden nog over de telefoon. Een paar jaar geleden kwam er een LP uit met oude opnames uit de fifties. Die LP is nu verschenen op CD in Amerika op hetzelfde label waar Johnny op zit

BA: Nogmaals dank!

CG: Keep rockin' Frank en Frans, and al Boppin' Around readers. We need you!

CG: (denkend dat de tape al uitstaat): I think you have a whole book of me now...

*Frank "Rebel Rock" Nelissen/
Frans van Dongen
Met dank aan Hans Smit*

